



Βαν Γονγκ: Παιδί με Πορτοκάλι

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

«Το Δικό Μου το Παιδί Είναι το Καλύτερο...»* και η Διαταραχή Πίκα

Τ. 98 11-12-15 Π. Ημέρα Παιδιού / Unicef

Αφιερώνεται στα παιδιά για τα οποία, ως τώρα, κανένας Σημαντικός Άλλος δεν «καυχήθηκε»...σε βαθμό παραμέλησης.

Το να καυχίσαι για τα τέκνα σου είναι ανιαρό, αλλά απαραίτητο.

Προ ημερών, ο πεντάχρονος γιος μου γύρισε σπίτι με μια αυτοπροσωπογραφία. Η δασκάλα στον παιδικό σταθμό εξήρε το έργο του, τόλμησε και μια πρόβλεψη για «καλλιτεχνική κλίση». Ήθελα να ηχήσουν οι σάλπιγγες, αλλά έσφιξα τα δόντια. Άλλωστε, είναι κάτι στο οποίο οι περισσότεροι νοήμονες γονείς λίγο-πολύ συμφωνούμε (και ας μην το λέμε ανοιχτά ποτέ): δεν υπάρχει τίποτα πιο βαρετό από την ακατάσχετη γονεϊκή καυχησιολογία.

Προς τα μέσα του μήνα κυκλοφορεί στις ΗΠΑ το βιβλίο «The Secrets of Happy Families» του συγγραφέα και family columnist των «New York Times», Μπρους Φάιλερ. Ο Φάιλερ δεν καταφεύγει σε ειδικούς για να ανακαλύψει τα μυστικά της οικογενειακής ευδαιμονίας, αλλά σε «δημιουργικά μυαλά», όπου και αν αυτά ευδοκιμούν (ακόμη και στη Σίλικον Βάλεϊ). Ο Φάιλερ φαίνεται να γνωρίζει πολλά μυστικά. Ανάμεσά τους και τρόπους να τιθαसेύεις τον γεννήτορα-ψώνιο μέσα σου.

Όχι ότι είναι παράδοξο να κομπάζεις. Η οικογένειά σου είναι και αυτή προϊόν της εποχής της. Θυμάμαι αυτό που μου είχε πει ο καναδός δημοσιογράφος Καρλ Ονορέ, ειδικός στον «υπεργονεϊσμό» (αδιαμφισβήτητη νόσο της εποχής): «Ως ενήλικοι είμαστε υπερδραστήριοι και υπεραγχωμένοι και από ένστικτο ζητάμε να το μεταδώσουμε αυτό και στα παιδιά μας. Η σύγχρονη οικογένεια λειτουργεί σαν εταιρεία, εστιάζοντας κυρίως στον τομέα της παραγωγικότητας και των ικανοτήτων. Αποστολή της εταιρείας αυτής είναι να παραγάγει τέλεια παιδιά». Εξού και τα περισσότερα παιδιά βιώνουν σήμερα μια «βιομηχανοποιημένη» παιδική ηλικία: κάθε ώρα της ημέρας (εκτός από τα λεπτά που περνούν online ή παίζοντας Nintendo DS) είναι υπερπρογραμματισμένη με δραστηριότητες πάσης φύσεως. Λογικό λοιπόν η εμμονή με τις ακαδημαϊκές επιδόσεις, τις αθλητικές διακρίσεις, τα αυτοκόλλητα, τα μετάλλια, τις τιμές κ.ο.κ. να καταλαμβάνει πολύτιμο ζωτικό χώρο. Το παιδί σου πρέπει να καλύψει κάμποσες εργατωρές για να μπορέσει να κερδίσει το bonus και το «Μπράβο, Κωστάκη, έτσι που πας θα “πηδήξεις” και τάξη στα αγγλικά».

Ο Μπρους Φάιλερ και κάποιοι άλλοι, εξίσου θορυβημένοι, συνάδελφοί του προτείνουν διάφορους τρόπους κατευνασμού ή εκτόνωσης της γονεϊκής αυταρέσκειας. Παραδείγματος χάριν, προσέγγισέ την όπως ένα νήπιο προσεγγίζει την αντιβίωση. Άμα πρέπει να το κάνεις, κάν' το γρήγορα. Ή εκτόνωσέ τη στους οικείους σου. Οι παππούδες είναι η ιδανική λύση (διότι υπομένουν ανόγγυστα ακόμη και ένα

overdose), εν αντιθέσει με τους φίλους, με τους οποίους καλό είναι να είσαι σε επιφυλακή και να το «ράψεις» αμέσως μόλις αισθανθείς ότι το βλέμμα τους τυλίγεται σε ένα αδιόρατο δίχτυ ανίας.

Επίσης, είναι προτιμότερο να κομπάζεις για τα κατορθώματα του παιδιού και όχι – εξ αντανάκλασως – για τα δικά σου. Κανείς δεν έχει όρεξη να διατρέξει εκ νέου τη βαθμολογία σου στις εξετάσεις για την εισαγωγή σου στη Νομική όταν υπουργός Παιδείας ήταν ο Γεώργιος Ράλλης. Έτερη πολύτιμη συμβουλή είναι να καυχάσαι για την προσπάθεια, όχι για την επίδοση. Είναι άλλο να πεις «Η κόρη μου λατρεύει να διαβάζει βιβλία» και άλλο «Η κόρη μου διαβάζει τα περισσότερα βιβλία σε όλη τη Β' Δημοτικού». «Είναι η ειδοποιός διαφορά ανάμεσα στον φόνο και στην ανθρωποκτονία. Όλα είναι ζήτημα πρόθεσης».

Από την άλλη πλευρά, το να καμαρώνεις για το παιδί σου είναι επιτέλους ένας τρόπος να επιβραβεύσεις εαυτόν. Όταν όλα καταρρέουν και η δουλειά (όταν υπάρχει) καταντά ένα σισύφειο σπριντ, το υπέροχο open-class της Άννας-Μαρίας στο μπαλέτο και το γκολ που πέτυχε ο Στέλιος στο πάρκο σημαίνει ότι, δεν μπορεί, κάτι πρέπει να κάνεις καλά. Σημειωτέον ότι κάποιοι – λίγοι ευτυχώς – επιδίδονται στο λεγόμενο «reverse bragging» (ένας τύπος αυτομαστιγώματος μέσω του γονεϊκού ρόλου): «Το παιδί μου είναι πολύ πιο άχρηστο στα σπορ από το δικό σου», «Είμαι τόσο άθλια μάνα, που του έβαλα να πάρει στο σχολείο ένα ληγμένο γιαούρτι» κ.ο.κ. Αν φθάσεις σε αυτό το σημείο, καλό είναι να αφήσεις τις σάλπιγγες να ηχήσουν. Μάλλον ξέχασες ότι παιδί σου είναι, σε πείσμα όλων, μοναδικό.

*Πηγή: Δημοσίευση Λένας Παπαδημητρίου
Μικροκοινωνιολογικά, ΒΗmagazino, 12/02/2013

Διαταραχή Πίκα

Στη διαταραχή αυτή, το παιδί τρώει οτιδήποτε «μη φαγώσιμο», όπως πέτρες, ξύλο, ασβέστη, χαρτιά κτλ. Για να διαγνωστεί το παιδί με τη συγκεκριμένη διαταραχή, θα πρέπει να επαναλαμβάνει τη συμπεριφορά για περισσότερο από 1 μήνα και να είναι μεγαλύτερο του 1 έτους.

Επίσης, θα πρέπει να έχει αποκλειστεί η ψύχωση, αλλά και το φαινόμενο Κάλβιν Λεβίν, κατά το οποίο τα παιδιά παρουσιάζουν υπερυπνία, έλλειψη συγκέντρωσης, έντονη ανάγκη να καταπίνουν συνέχεια κάτι, ή πολύ μεγάλη εγρήγορση, έντονο εκνευρισμό και πλήρη άρνηση τροφής.

Ποια είναι τα αίτια της διαταραχής Πίκα;

Το κύριο αίτιο για την εκδήλωση της συγκεκριμένης διαταραχής είναι η συναισθηματική στέρηση (το συναισθηματικό κενό). Συνήθως οι γονείς ή το άτομο που φροντίζει το παιδί, δεν επικεντρώνονται αρκετά σ' αυτό... τα παιδιά νιώθουν εγκατάλειψη και απόρριψη... έχουν πολύ χαμηλή αυτοεκτίμηση, καθώς μεγαλώνουν χωρίς επιβράβευση και ενθάρρυνση από το περιβάλλον τους.

Πηγή: Κουτσοσταμάτη Σ., 2008. Ανάλυσέ το μόνος σου, εκδ. Λιβάνη σ.278-9